

«Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΟΥΪΝΤΕΡΜΗΡ»

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

ΒΑΣΙΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ Κ. ΠΕΛΟΥ ΚΑΤΣΕΛΗ

«Στά άσχημάντα θέματα τὸ εὐαι-
δῶδες εἶναι τὸ ὕφος κι' ἔχι ἡ εἰλικ-
ρίνειαν». Ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς τοῦ
Οὐάιλντ μπορεῖ νὰ ἰσχύσει ἀπόλυτα

ὑπάρχουν. Ἀντικειμενικὴ δὲν εἶ-
ναι ἡ σύλληψή τους, ἀλλὰ ὑποκει-
μενικὴ. Ὅλα τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶ-
ναι «μέσα» μένον γιὰ νὰ ἐκφρα-

φιάς. Ἐνὸς, ποὺ διδάσκει τοὺς ἀν-
θρώπους—ὅπως λέει ὁ ἴδιος—νὰ
σκέφτονται μ' ἕναν διαφορετικὸν
τρόπον καὶ ποὺ δίνει στὰ πράγματα
ἕνα καινεύργιον χρῶμα».

Ἡ β. Ἐλένη Παπαδοπούλη.

Κατὰ τὴ γνώμη μας, αὐτὲς εἶναι
οἱ ἀρετὲς καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ
ἔργου τοῦ Οὐάιλντ. Εἶναι ἀνάγκη
ἐπιταχτικὴ νὰ ξεχωρίζουμε κάθε
φορὰ τὸ τέλειον ἀπὸ τὸ ἀπλῶς εὐ-
χάριστο καὶ νὰ μὴν παραπλανιομά-
στε ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴ λαμπρό-
τητα προβάλλοντάς τιν ἐπίπεδο
ὕψος. Ἔτσι μόνον σύγχισον εἶναι
κρίσιον τοῦ κοινοῦ μπερούμε νὰ δη-
μιουργήσουμε καὶ αὐξήσῃ τῆς πνευ-
ματικῆς ἀναρχίας. Τὸ νὰ χαρακτη-
ρίζουμε τὴν «Βεντάλια τῆς Λαίδης
Γουίντερμυρ» ὡς ἔργον «ἀνωτέρας
τέχνης καὶ ἀνοῆς» εἶναι μιὰ ἀκρι-
σία. Ὁ νοῦν νοήτω. «Ἡ Βεντάλια
τῆς Λαίδης Γουίντερμυρ» δὲν εἶναι
ἔργον ἀνωτέρας δραματικῆς τέχνης,
γιατὶ ἡ δραματικὴ τοῦ θέσῃ εἶναι
ἀνεδαφικὴ. Ὁ Λόρδος Γουίντερμυρ
κινούμενος μόνον ἀπὸ πολλὰ φτη-
νοὺς λόγους, δὲν ἀποκαλύπτει τὸ
μυστικὸν ἐκείνου ποὺ προκαλεῖ ὅλη
τὴν ἀναστάτωση τοῦ σπιτιοῦ του.
Ἀπλάη ὅτι ἡ Κα Ἔρλιν, ποὺ τῆς
προσφέρει χρήματα καὶ τὴν καλεῖ
στὸ σπίτι του, δὲν εἶναι ἡ ἐρωμένη
του, ὅπως ἡ κακογλωσσία πληροφορε-
ρεῖ τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἡ μητέρα
τῆς Λαίδης Γουίντερμυρ, ποὺ ἐδῶ
καὶ εἴκοσι χρόνια εἶχε ἀφήσει τὸ
σπιτικὸν τῆς πέφτοντας ἐπὶν ἀδιό-
τητα. Ἐάν τὸ γεγονός αὐτὸ ἀπο-
καλύπτονταν, ἡ Λαίδη Γουίντερ-
μυρ θὰ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς καὶ τὸ
ὅλον δράμα δὲν θὰ ὑπῆρχε. Ἀλλὰ
τὸ μυστικὸν αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ προ-
βλήματα ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἐρῶσιν
πολλὰς φορὰς στὸ ζετύλιγμα τῆς ἡ
ἀδυσώπητα περίπλοκη συγκρότησιν
τῆς ζωῆς; Ὅχι βέβαιον. Δὲν μπο-
ροῦμε νὰ καταλάβουμε γιατί ἡ ἀ-
πεκάλυψή του δὲν ἦταν τρομερὸν γέ-
γονός γιὰ τὴ Λαίδη Γουίντερμυρ.
Ποῖο ἰδανικὸν παναθρώπινον θὰ τὴν
τάσσει γιὰ νὰ μπορεῖ εἰς δικαιο-
γηθεῖ ἡ ἀπέκρυψή του καὶ ποῦ θὰ
μᾶς κινεῖς τὸ βαθύτερον ἀνθρώπινον
ἐνδιαφέρον μας; Ἡ ἀπορία μας αὐ-
τὴ, ἔχι μόνον ἀπὸ στοιχειῶδες δρα-
ματικὸν λάθος τοῦ Οὐάιλντ μᾶς μέ-
νει ἀνεξηγήτη σ' ἕλες τις τρεῖς
πράξεις τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ ἔταν
μᾶς ξεκαθαρίζεται ἐπὶν τελευταία
πράξι μᾶς ἀφήνει ἀδιάφορος. Για-
τί τάχα θὰ ἦταν τρομερὸς πόνος
γιὰ τὴ Λαίδη Γουίντερμυρ νὰ μά-
θει ὅτι ἡ μητέρα τῆς ποὺ τὴν ἔχει
κενθῆσει ὡς πεθαμμένη, ζεῖ τώρα,
χωρισμένη ἔστω ἀπὸ τὸν ἀντρα
τῆς, καὶ γυρίζει ἐπὶν κόσμῳ μὲ ἄλλο
ἔνομα, ἔταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ
δὲν μᾶς ἀποκαλύπτεται ἔτι εἶναι
καὶ πραγματικὰ μιὰ καληγενοναῖ-
κα; Τὸ τελευταίον αὐτὸ, ποὺ τὸ ἀ-
ναφέρει πᾶνον στὸ θυμὸν τοῦ ὁ Γου-
ίντερμυρ, κινούμενος ἀπὸ μιὰ πλά-
νη, εὐτε ὁ ἴδιος δὲν τὸ πιστεῖ
ἐπὶν ἀρχῇ ἔταν ἀπόκομτος ἐπὶ
γυναῖκα του ποιεῖ εἶναι εἰ σέσεις
ποὺ τὸν συνδέουν μὲ τὴν μητέρα
τῆς. Τουναντίον μάλιστα, πιστεῖ
ὅτι ἡ Κα Ἔρλιν εἶχε εὐδότητα καὶ
εἰλικρίνεια καὶ ὅτι ἦταν μιὰ δυσ-
τυχημένη ὑπαρξή, ποὺ περισσότερο
κακὸν τῆς ἔκαναν παρὰ ποὺ ἔκανε.
Τότε ποῖα ἦταν τὰ ἐλαττώματα τῆς
ἀπέκρυψής του; Μήπως μὴ τυχόν
[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11]

καὶ γιὰ τὸ ἔργον του: «Ἡ Βεντάλια
τῆς Λαίδης Γουίντερμυρ» ποὺ ἀνέ-
θεσε τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὸ
Βασιλικὸν θεάτρο. Ὅλο τὸ ἐνδιαφέ-
ρον τοῦ ἔργου στὸ ὕφος του ἐφείλε-
ται κι' ἔχι ἐπὶν εἰλικρίνειά του,
ἐπὶν ἀλήθειά του. Δὲν ὑπάρχει μέ-
σα σ' αὐτὸ σύλληψιν ζωῆς ἀε μιὰ
κρίσιμη στιγμή διαμάχης ζωντανῶν
δυνάμεων. Δὲν ὑπάρχει δράμα
μὲ ἔντονες ζωικὲς συγκρούσεις, ποὺ
φθάνουν εἰς ἀδιέξοδο καὶ εἰς περι-
πλοκὰς θέσεις. Ἀπλῶς μόνον δρα-
ματικὲς καταστάσεις, στιγμιαίες,
ποὺ τις δημιουργοῦν τυχαία περι-
στατικὰ κι' ἔχι οἱ ἀδυσώπητες ἀν-
τιμάχες δυνάμεις τῆς ζωῆς. Τὰ
πρόσωπα του δὲν μᾶς δίνουν, μ' ἕ-
λες τους τις ἐκδηλώσεις, τὸν παλμὸν
τῆς ζωῆς, ἀλλὰ τὸν παλμὸν τοῦ
πνεύματος. Εἶναι περισσότερο δια-
νεητικὰ. Σκέφτονται καὶ ἐκφρά-
ζονται περίφημα. Οἱ ἰδέες τους μᾶς
ἐκπλήσσουν. Εἶναι ἐκκεντρικὲς καὶ
ἴσως ἐκφράζουν μιὰ βαθειὰ πεῖρα
ζωῆς, ἀλλὰ δὲν μᾶς φλογίζουν. Καὶ
τοῦτο γιατί δὲν εἶναι καρπὸς τῆς
δικῆς τους ζωῆς, ποὺ μᾶς γυαρίζει-
ται, ἀλλὰ τῆς πείρας τῆς ζωῆς τοῦ
συγγραφέα τους. Ἔτσι ἐκφράζον-
ται ἔχι χάριν τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἀλ-
λὰ χάριν τοῦ συγγραφέα τους. Γι'
αὐτὸ καὶ μποροῦμε νὰ μεταθέσουμε
τὰ λόγια τους χωρὶς νὰ μᾶς φανοῦν
ἀνάριεστα γιὰ τὸ πρόσωπον ποὺ τὰ
λέει. Ἡ κυρία Ἔρλιν, ὁ Λόρδος
Ντάρλινγκτον, ὁ Ντῶμσον, ὁ Σέσιλ
Γκράχαμ, ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα
τοῦ ἔργου ἡ καὶ τὰ ἄλλα ἄνομα,
μποροῦν νὰ σφετερισθοῦν τὸ ἕνα
τὰ λόγια τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ μᾶς
ξαφνίσουν. Ἀδοτῆρὰ διαχωριστικὰ
ἔρια ἐπὶν χαρακτηριστικὰ τους δὲν

δράμα — τὴν ἀντικειμενικώτερον ἢ
ἀπ' ἕλες τις μορφὲς τῆς τέχνης—
καὶ τὸ ἕκαστον εἶδος λόγου προσωπι-
κῶ, ὅπως ἡ λυρικὴ ποίησις τὸ σο-
νέττον. Ἄδυναμια ἢ νῆα προσφορά
ἐπὶν δραματικὴ τέχνη; Ἀναντίρρη-
τα τὸ πρῶτον. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔργα
του, ἐννοῶ τὰ θεατρικὰ, δὲν μᾶς
προκαλεῖν ὕψος δρᾶματικῆς συγ-
κινήσεως. Καὶ θὰ εἶχαν πρὸ πολλοῦ
ξεχαστοῖ ἂν δὲν τὰ ἔσωζε τὸ «ὑ-
φος» τους. Τὸ «ὕφος» αὐτὸ εἶναι ἡ
ζωντανὴ προσωπικότης τοῦ συγγρα-
φέα. Παρακολουθώντας ἀπὸ σκη-
νῆς τὰ ἔργα του δοκιμάζουμε τὴν πνευ-
ματικὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀνάταση ποὺ
μᾶς παρέχει πάντα ἡ ἐπαφὴ μᾶς
μὲ ἄριες καὶ ζωντανὰς προσωπι-
κότητες. Καὶ δὲν εἶναι λίγο αὐτὸ.
Εἶναι μιὰ ἀπέλαση μοναδικὴ ποὺ
δὲν τὴν ἀξιοῦμαστε παρὰ πολὺ
σπάνια ἐπὶν ζωῇ μας. Γι' αὐτὸ καὶ
τὸ Βασιλικὸν μᾶς θεάτρο ἀνεβάζον-
τας τὴν «Βεντάλια τῆς Λαίδης
Γουίντερμυρ» ποὺ φαίνεται πᾶς ὑ-
περέτης τὸ σκοπὸν του. Ὑστερὰ
ἀπὸ τὸν κολοσσὸν τῆς δραματικῆς
τέχνης: τὸν «Ἀμλετ», προκειμέ-
νου νὰ δώσει ἕνα ἔργον ἐλαφρότερον
καὶ μάλιστα σύγχρονον, ἔκανε πολὺ
καλὰ νὰ πρῆσι ἡ ἐκλογὴ του ἐπὶν
ἔργον αὐτὸν τοῦ Οὐάιλντ, ποὺ μᾶς
προσφέρει μιὰ μοναδικὴν πνευματι-
κὴν ἀπόλασιν. Οἱ ἀρετὲς του γιὰ
δυσὸν ἄρες ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ ζή-
σουν καὶ ν' ἀπολαύσουν τὸ σπινθη-
ροβόλον πνεῦμα ἐνὸς πολιτισμένου
πνευματικῶν ἀνθρώπου, ἐνὸς καλλι-
τέχνη ποὺ «ἔτι κι' ἂν καταπιάνε-
ται τὸ ἐξωραϊζέει καὶ τὸ τυλίγει σ'
ἕνα καινεύργιον περίβλημα ὡμορ-

“Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΟΥΪΝΤΕΡΜΗΡ”

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8]

διχθεί η κοινωνική του υπέρπεια: η πουριτανική του ήθικη; Για να μην μάθει ο κόσμος ότι η γυναίκα του ήταν κόρη μιας Μάνας, που ζήσασε τὸν άντρα της και τὸ παιδί της; “Αγνωστοί! Αλλά και αν αὐτὸ ήταν τὸ πρόβλημα πού αντιμετώπιζε, είναι πολύ στενὸ, πολύ άτομικὸ και δὲν μπορεί νὰ ἔχει οὔτε γενικὸ ἐνδιαφέρον, οὔτε πάνω του νὰ στηριχθεῖ ἕνα ἐπέκληρο δράμα. Στὰ γνήσια ἔργα τῆς δραματικῆς τέχνης ὅταν ἐμφανίζονται τέτοια προβλήματα είναι στὴν οὐσία τους γενικὰ ἀνθρώπινα, είναι τρομερὰ και ἀδυσώπητα. Είναι διλήμματα πού μπρός τους στέκεται ὁ ἥρωας θαθεῖα συγκλονισμένος ὡς τις θαυμάσιες ριζές τῆς ὑπαρξῆς του. Ἡ ἐποιαδήποτε λύση πού δά δώσει τὸ φιλελεύθερο πνεῦμα του και ἡ λευτερωμένη ἀπὸ τις κοινωνικῆς προλήψεις συνείδησή του, δά ἔχει τρομερῆς συνέπειες. Ἐνα τέτοιο πρόβλημα ὀρθώνεται στὴν Κα “Αλβιγκ στούς “Βρυκόλακες” τοῦ “Ιφεν.

Μπρός σὸ πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζει ἐκεῖ ἡ Κα “Αλβιγκ—νὰ ἀποκαλύψει ἢ ἔχι στὸν “Οσβάλντ ἔπι ἡ Ρεγκίνα είναι ἀδελφῆ του—κορυφώνεται ἡ ὄλη τραγωδία τῆς ζωῆς της. “Αν τοῦ τὸ ἀποκαλύψει, ὄλο τὸ ἔργο τῆς ζωῆς της καταστρέφεται και μαζί τὸ ἰδανικὸ τοῦ “Οσβάλντ—πού είναι ἡ ἱερῆ μνήμη τοῦ πατέρα του. “Αν ἔχι, γίνεται ἐνεχὸς αἰμομιξίας. Αὐτὰ είναι προβλήματα, ἀπ’ ἔπου ὑφώνονται δραματικῆς περιόδους μορφῆς πού μᾶς εὐρύνουν τὴν ψυχική μας πείρα και μᾶς ξανοίγουν ἀπέραντους

ἠθικοὺς κόσμους. Τὰ ἀνύπαρκα προβλήματα πού δὲν ἀντιμετωπίζουν τὰ πρόσωπα τοῦ Οὐάιλντ και οἱ πράξεις και τὰ γεγονότα πού πηγάζουν ἀπ’ αὐτὰ δὲν είναι παρά ἀσημαντῆς φαινομενικότητες, χωρίς προσωπική και χωρίς συμβολικότητα. Γι’ αὐτὸ και μέσα στὴ “Λαίδη ΓουΪντερμηνρ” δὲν μᾶς συγκινεῖν τὰ δυὸ κύρια δραματικὰ ἐπεσόδια: 1ον) Ἡ ἀναχώρηση τῆς Λαίδης ἀπὸ τὸ σπίτι της και 2ον) τὸ ξέσπασμα τῆς μητρικῆς στοργῆς τῆς Κας “Ερλιν, πού ἐπεμβαίνει, με θυσία τοῦ ἑαυτοῦ της, γιὰ νὰ ξαναφέρει τὴν κόρη της στὴν οἰκογενειακὴ της ἐστία πού ἐγκατέλειψε. Στὸ ἐπεσόδιο αὐτὸ δά ὑπῆρχε δραματικότητα ἀν ὁ ἀγῶνας ἢ καλλιτέρας ὁ σπαραγμὸς τῆς Κας “Ερλιν, γινόμενα γιὰτι πραγματικὰ ἀπὸ ἔρωτα πρὸς ἕνα ἄλλον και ἔχι ἀπὸ παρεξήγηση και ἀπὸ θυμμένο ἐγῶισμό, ἢ κόρη της, ἢ Λαίδη ΓουΪντερμηνρ, ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι της και τὸ παιδί της. Τώρα τὰ ἔσα λέγει ἡ Κα “Ερλιν δὲν είναι παρά ἐντυπωσιακῆς και μελοδραματικῆς παραινέσεις πρὸς τὴν κόρη της και ἔχι ἡ πάλι μιάς σπαραγμένης ἀπὸ αἱματηρὴ πείρα καρδιάς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων της δὲν μᾶς δίνει τὴ χαρὰ τῆς νίκης γιὰτι ξέρουμε πῶς ἔτσι ἢ ἀλλιῶς ἢ κόρη της δά ξαναγύριζε στὸ σπίτι της, χωρίς τὴν παρέμβασή της.

“Ὅλα αὐτὰ μᾶς πιστοποιεῖν τὰ ἔσα εἶπαμε στὴν ἀρχή. Στὸ ἔργο τοῦ Οὐάιλντ δὲν ὑπάρχουν ἐντενες ζωϊκῆς δραματικῆς συγκρούσεις. Ἡ τέχνη ὁμοῦς τοῦ συγγραφέα, ὁ διάλογός του, ἡ σατυρική του διάθεση

και ἡ περιεργὴ λύση πού δίνει στῆς τεχνιτῆς του περιπλοκῆς τὸ δάξουν. Ἰδιαίτερα, οἱ ἀντιθέσεις πού δημιουργεῖ και πού μᾶς ζωντανεῖνουν παραστατικὰ τὴν ἀκόλουθη πραγματικότητα: “Τί μικρὴ εἰρωνεία ὑπάρχει στὰ πράγματα! Πικρὴ εἰρωνεία στὸν τρόπο πού μιλάμε γιὰ καλοὺς και κακοὺς ἀνθρώπους! Δὲν ὑπάρχουν καλοὶ ἢ κακοὶ ἀνθρώποι, Μόνον γοητευτικοὶ ἢ δυσάρεστοι. Καὶ γοητευτικοὶ είναι ἔσοι ὄντας στὸ θεῶμα μποροῦν και κυττάζουν πρὸς τὰ ἄστρα. Στὴ ζωντανὴ ἀπεικόνιση τῆς πραγματικότητας αὐτῆς συγκεφαλαιώνεται τὸ ἔλο ζωϊκὸ και πνευματικὸ ἐνδιαφέρον τῆς “Βεντάλιας τῆς Λαίδης ΓουΪντερμηνρ. Γιὰ τις ἀρετῆς του αὐτῆς και γιὰ τὴν ἄρτια ἀπέδωση τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἠθοποιῶν τῆς ἐθνικῆς μας σκηνῆς, ἔχουμε τὴ γνώμη πῶς δά ήταν μιά μεγάλη ἀπώλεια γιὰ κάθε θεατρὸφιλο ἢ μὴ παρακολούθησή του. “Ὁ κ. Κλώνης ἐθαυματούργησε. Παρουσίασε σαλόνια τόσο αἰσθητικὰ και σὲ σχέδια και σὲ χρώμα, πού ήταν χάρμα ὀφθαλμῶν. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ σκηνὴ μας δὲν εἶδεπαρόμοιο οὐγγρενο σκηνικὸ διάκοσμο. “Ὅσο γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ σκηνοθεσία τοῦ ἔργου, δὲν μπορεί νὰ γίνει μεγάλος λόγος. Σὲ ἔργα ἔπου κυριαρχεῖ κύρια ὁ πνευματώδης διάλογος και ἔχι οἱ ψυχολογικῆς ἐκδηλώσεις τῶν χαρακτήρων προέχει ἡ ὑπαρξη καλῶν ἠθοποιῶν, πού νὰ μποροῦν νὰ μιλοῦν με τέχνη και ἀνεση. Καὶ τέτοιους διαδέτει εὐτυχῶς τὸ κρατικὸ μας θέατρο. “Ὅσο γιὰ τὴν κίνηση τῶν προσώπων, δὲν

μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ σκηνοθέτης τὴν ἐκμεταλλεῖται κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο πού νὰ ἀναδείξει σὲ ὀρισμένες στιγμῆς και τὸ διάλογο και τις δραματικῆς τους καταστάσεις. “Ἄλλωστε οἱ ἄφρονες σκηνικῆς ὑποδείξεις τοῦ συγγραφέα μποροῦν νὰ βοηθήσουν ἐξαιρετὰ τὸ σκηνοθέτη.

Ἡ Κα Πακαδάκη ὡς Λαίδη ΓουΪντερμηνρ ήταν ἐξαιρετικὴ. Εἶχε ἀπλότητα και ἁμορφία. Με τὴν ἀνωμοφισθητὴ τέχνη της κατέρδωσε νὰ προσαρμωθεῖ σ’ ἕναν ρόλο πού δὲν ήταν τοῦ καλλιτεχνικοῦ της ταμπεραμέντου. Ἡ προσφορά της στὸ ἔργο δά ήταν ἀπολύτως μεγαλύτερη ἀν ἔπαιζε τὴν Κα “Ερλιν. Ἡ μεταδοτικὴ τῆς συγκίνησης πού διαδέτει δά ζωντανεῖναι δημιουργικὰ τις παθητικῆς ἐκδηλώσεις τῆς Κας “Ερλιν, στῆς ἐποῆς ὑστέρησε ἢ Κα Παξινεῦ. Ἡ τελευταία ήταν ἀγέρωχη θέβαια και ἐπιβλητικὴ, ἀλλά δὲ μᾶς συγκίνησε ὄσο δά ἔπρεπε. Ἐνας τόνος χαρῆς ἢ ἐμφάνιση σ’ ἕναν ρόλο ἐπεισοδιακῶ, τῆς ἀσύγκριτῆς μας Σαπφῶς Ἄλκαιοῦ. “Ὁ κ. Μιλωτῆς ἐξαιρετικὰ καλοντυμένος και εὐπρόσωπος, ἔχι ὁμοῦς και πού κατάλληλος γιὰ τὸ ρόλο πού ἔπαιζε. “Ὁ κοσμικὸς πολιτισμὸς τοῦ Λόρδου ΓουΪντερμηνρ τοῦ ἔλειπε. Καὶ σὲ κίνηση και σὲ ἐκφραση. Ἐντίθετα ἐξαιρετὸς ὁ κ. Ἰακωβίδης, πού κατερδώνει νὰ μεταμορφώνεται πάντα ἀπὸ ρόλο σὲ ρόλο με θαυμασὴ εὐχέρεια. Ἐλησημένητη δά μοῦ μείνει ἡ ἐπιτυχία στὸν Πελώνιο. Ἐσμετὰ καλῆς ὁ κ. Δενδραμῆς και εὐχάριστοι ἔλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ στούς μικρότερους ρόλους πού ὑποδύνεται.

ΠΕΛΟΣ ΚΑΤΣΕΛΗΣ